

*Ze baren
opzien,
die drie.*

Anne verdween. Er werd een glas wijn gebracht. Romo kreeg een cappuccino. Ik voelde me onzeker. Had Anne gelijk? Moest ik beter mijn best doen?

“Heeft ze gelijk?”

“Waarmee?”

“Dat ik mijn best niet doe?”

“Cara, wat vind je zelf?”

“Denk dat ze gelijk heeft.”

“Waarom? Is het de moeite niet om je best te doen?”

“Niet waar! Zeg dat niet!”

“Waarom dan? Omdat je niet van mij houdt?”

“Romo?”

“Ja?”

“Ik hou wel van je. Het is moeilijk om te zeggen, toch is het echt zo. Dat moet je geloven.”

“Dat geloof ik ook. Maar als dat zo is, waarom vind je dan toch dat je je best niet doet?”

“Omdat ik bang ben.”

“Waarvoor?”

“Je kwijt te raken.”

Romo reageerde niet, ik vervolgde: “Weet je nog die keer dat we voor het eerst met elkaar gevreeën hebben?”

“Hmmm. Heerlijk was dat.”

“Nee, Romo dat bedoel ik niet!”

“Schat, dat is al een eeuw geleden. Wat bedoel je?”

“Dat ik je daarna bijna kwijt was! Ik wist zeker dat je niet van me hield. Dat het je alleen te doen was om de seks. En dat ik tegenviel.”

“Het is toch goed gekomen?”

“Ja. Maar ik blijf bang je kwijt te raken.”

“Lieverd, mij raak je alleen kwijt aan de dood.”

“Dat bedoel ik. Ik wil je niet kwijt! Weet je dat ik nog steeds tegen de foto's van Blom praat? En zowat elke nacht droom hoe hij dood gaat? We leven in het poppenhuis. Dat afschuwelijke onding met het rode dak. Weet je nog?”

“Ja. Dat weet ik nog. Droom je daarvan?”

“Ja. We wonen er in en Blom gaat dood. Steeds opnieuw. Afschuwelijk. Hij takelt af. Wordt al zieker en zieker en sterft. Romo, ik wil niet nog iemand verliezen.”

“Schat?”

“Romo?”

“Als ik ziek zou worden? Kanker zou krijgen? Zou je dan voor me zorgen?”

“Ja.”

“Dan zou je me toch ook kwijt raken?”

Ik nam een te grote slok wijn, verslikte me, stikte zowat, moest door Romo op de rug geklopt worden tot de tranen in mijn ogen sprongen. Geduldig pakte Romo een servet. Droogde de tranen en depte de vlekken op mijn T-shirt. Toen moest ik lachen.

“Je lacht!”

“Het is net als toen op de koers! Toen was ik ook aan het janken en was jij de reddende engel. En nu weer.”

“Ik doe niets liever dan je redden. Kijk eens wie daar aan komen! Jongens! Kom hier zitten!”

De Kapitein, die twee truien – een oranje en een bruine – over elkaar heen aan had, kwam met een sigaret in zijn hand, langsgelopen. Manus en Karel liepen, druk in gesprek, vlak achter hem. Ze keken alledrie tegelijk op en kwamen direct naar ons toe. Ik rilde. Karel bleef een nare man, al viel hij – volgens Romo – wel mee.

De Kapitein gaf een aai over mijn hoofd en vroeg: “Hoe is het met je? Wanneer kom je langs? Hoe is het met Croy?”

“Ik wil volgende week komen; misschien komt Romo mee.”

Romo keek verbaasd, ik vervolgde: “Met Croy is het hartstikke goed. Sinds hij die vitaminen krijgt en het nieuwe beslag onder heeft, loopt hij weer perfect.”

“Dat is mooi Lillian. Dus hij is goed genezen?”

“Ja Kapitein. Al twijfel ik soms nog aan wat ik zie.”

“Dan kom ik eerdaags kijken. Is dat goed?”

“Graag. Twee zien meer dan één. Misschien ben ik overbezorgd. Gisteren, toen ik er weer over begon, lachte Anne me uit.”

“Hoezo?”

“Volgens haar is hij duizend procent in orde en moet ik niet zeuren. Kapitein, ik wil niet dat Croy pijn heeft en ik wil ook niet rijden als hij niet goed is!”

“Dat heb je toch ook niet gedaan? Je bent toch pas weer gaan rijden toen het mocht van de dierenarts?”

“Ja. En ik heb het heel rustig opgebouwd. We zijn alweer twee maanden aan het rijden. Vandaag wilde hij voor het eerst hard. Ik heb hem laten lopen. Anne was helemaal onder de indruk. Het zag er ook prima uit.”

“Kan die knol nog hard? Misschien kan hij dan nog wat centen terug verdienen! Dat pokkebeest is het duurste paard dat ik ooit heb gehad.”

“Karel, doe even rustig. Wees blij dat het met het paard zo goed gaat. Lillian, bel even, dan spreken we wat af.”

“Dat doe ik.”

“Geef Croy een knuffel van ons. Toch, Manus?”

“Ja, broer. Ga je nu mee?”

“Ja. Dag Lil. Romo tot ziens. Fijne dag nog!”

De Kapitein knipoogde, gaf een kus op mijn wang en sloeg Romo vertrouwelijk op de schouder. De andere gasten op het terras keken verwonderd toe hoe de zwijgzame, voortdurend grijnzende Manus samen met de pioenrode Karel en de buikige – tijdens het lopen schommelende – Kapitein zich tussen de tafeltjes door een weg baanden.